

Neem mij mee

ROMAN

SARRA MANNING

SARRA MANNING

*Neem
mij mee*

De Fontein

1

Margot

Margot Millwood was een kattenmens. Helaas had niemand dat aan Percy, haar kat, verteld.

En blijkbaar had ook niemand aan George, haar ex, verteld dat het twee maanden na de breuk tijd was om de boel weer te lijmen.

George had haar gevraagd om samen iets te gaan drinken, meteen na hun werk. Wat bij Margot de verwachting had gewekt dat een vroege borrel zou leiden tot een etentje en dat George, na kennis te hebben genomen van het aanbod op de datingapps, net als zij tot de conclusie was gekomen dat ze het samen nog niet zo slecht hadden gehad.

Nee dus!

‘Ik heb nog wat spullen van je.’ Margot had amper een slok van haar gin-tonic kunnen nemen of ze kreeg van George een uitpuilende boodschappentas in handen gedrukt. ‘Eén drankje, daarna moet ik er weer vandoor. Ik heb andere plannen voor vanavond.’

‘O?’ Margot wierp een vluchtige blik in de tas. Een bijna lege tube dagcrème, een roodkanten slip waarvan ze zeker wist dat die niet van haar was... De verleiding was groot om de slip met een hatelijke opmerking aan hem terug te geven, maar misschien was hij wel niet gewassen. ‘Zeg, die sl-’

‘Ja, sorry dat het zo snel moet, maar jij hebt er vast en zeker ook geen behoefte aan om ouwe koeien uit de sloot te halen. Het is einde verhaal, het heeft geen zin om de discussie over het hoe en waarom voor de zoveelste keer te voeren.’ Hij sloeg de helft van zijn biertje, een lokaal gebrouwen ipa, bijna onfatsoenlijk gehaast achterover.

Margot kon nooit een uitdaging weerstaan, dus ook deze niet. ‘We zijn niet meer samen omdat jij besloot dat je na twee jaar nog steeds niet

klaar na was voor een volgende stap in de relatie. Sterker nog, je bent elk gesprek over trouwen en kinderen krijgen altijd consequent uit de weg gegaan. Maar je vond mijn zesendertigste verjaardag blijkbaar het juiste moment om eindelijk duidelijkheid te scheppen.’ Nee, ze er nog steeds niet overheen.

‘Omdat jij tijdens dat etentje voorstelde, nee, éíste om te proberen zwanger te worden. Nog voordat ik ook maar een blik op het menu had kunnen werpen,’ protesteerde George.

Margots telefoon ging, maar ze negeerde hem. ‘Dat is niet waar. Ik heb alleen gezegd dat de tijd begon te dringen. Dat ik er op mijn zesendertigste niet meer van uit kon gaan meteen zwanger te worden.’ Haar telefoon piepte; de beller had een boodschap ingesproken.

George zuchtte luid en langdurig. ‘Hoe dan ook, het is voorbij, Margs. We zijn allebei verdergegaan met ons leven. Dus wat heeft het voor zin om alles nog eens te herkauwen?’

Nee, dat had inderdaad geen zin. Margot vouwde haar handen om te voorkomen dat ze driftig, dreigend ging gebaren. Zij had net zomin als George behoefte aan een evaluatie, maar ze kon het niet laten hem een goede raad mee te geven.

‘Over verdergaan gesproken, bij een volgende vriendin kun je beter meteen zeggen dat je geen kinderen wilt. Dat is eerlijker dan haar met valse beloften aan het lijntje te houden,’ zei ze koel en helemáál niet verbitterd.

Haar telefoon ging weer, en ze negeerde hem opnieuw, plotseling alert door de manier waarop George haar blik ontweek.

‘Je hébt al een nieuwe vriendin.’

Hij knikte. ‘Waarom zou ik geen nieuwe vriendin mogen hebben? Trouwens, moet je je telefoon niet opnemen?’

‘Welnee. Lekker laten gaan. Maar zoals ik al zei, als het serieus is mag je haar niet aan het lijntje houden. Op hun vijfendertigste zijn vrouwen –’

‘– al vijftig procent minder vruchtbaar dan op hun dertigste. Dat weet ik. Dat heb je weleens gezegd. Een keer of honderd.’

En het had niets uitgehaald, behalve vage algemeenheden dat Margot een geweldige moeder zou zijn, dat ze beter nog even konden wachten, dat ze na de volgende promotie, de volgende loonsverhoging een huis zouden kunnen kopen voor het gezin dat George van meet af aan nooit had gewild.

‘Ik zeg het alleen maar. In het belang van je nieuwe vriendin.’ Niemand zou Margot ervan kunnen beschuldigen dat ze niet solidair was met haar zusters.

‘Maak je geen zorgen. Dat doet Cassie ook niet.’ Hij stak – misschien onbewust – zijn borst vooruit, als een dikke doffer.

‘Ik neem dat Cassie nog geen dertig is.’ Dat was overduidelijk, en het werd bevestigd door de glimlach waarmee George haar aankeek.

‘Ze is zesentwintig.’ Uit niets bleek dat hij zich ervoor geneerde dat zijn nieuwe vriendin vijftien jaar jonger was dan hij. Integendeel, hij keek schaamteloos trots terwijl hij het zei.

Margots telefoon ging voor de derde keer. Inmiddels was ze blij een excuus te hebben. ‘Ik moet toch maar opnemen. Blijkbaar is het dringend.’ Ze stond op, pakte haar vest, haar handtas en de boodschappentas met smoezelige spullen die niet van haar waren. ‘Leuk je nog even gezien te hebben. Ik moet gaan!’

Natuurlijk bleef de riem van haar handtas achter de stoelleuning haken, en in de tijd die ze nodig had om hem los te maken, hield haar telefoon ermee op en kreeg George de kans om het laatste woord te hebben. En hoe!

‘Weet je, Margs, ik heb altijd gehoopt dat we bij elkaar zouden blijven. Maar je bent gewoon niet te doen.’

Margot was overdonderd. En razend! Als ze jonger was geweest, zou ze misschien hebben gesmeekt, gepleit, beterschap hebben beloofd. Maar nu piekerde ze daar niet over. Ze mocht zijn wie ze was! En als iemand daar niet mee overweg kon, jammer dan!

‘Nee, jij bent niet te doen,’ bitste ze op gedempte toon. Toen vluchtte ze de bar uit, een yuppenkroeg in King’s Cross. Ondertussen klonk uit haar tas opnieuw het geluid van haar telefoon. Toen Richard Burton haar voor het eerst zag, had hij iets vergelijkbaars gezegd over Elizabeth Taylor. ‘Ze is niet te doen. *Too bloody much!*’ Daarmee had hij bedoeld dat ze onbereikbaar voor hem was. Te mooi, te slim, te geestig, met haar violetblauwe ogen en verrukkelijke rondingen die geen man zou kunnen weerstaan. Maar George met de terugwijkende kin en slappe kaaklijn die duiden op een slappe persoonlijkheid – waarom kon ze dat nu pas toegeven? – bedoelde het niet als een compliment. In zijn ogen was Margot te dwingend, te afhankelijk, te wanhopig. Margot zelf vond van

niet, maar ze was wél zesendertig, en de klok tikte onverbiddelijk door, terwijl haar vooruitzichten op een serieuze relatie er bepaald niet rooskleuriger op werden.

‘Ja?’ snauwde ze toen ze zag ze dat ze werd gebeld door een anoniem nummer. Waarschijnlijk telefonische verkoop om haar een verzekering of een nieuw energiecontract aan te smeren.

‘Hallo?’ klonk een aarzelende vrouwenstem. ‘Ik probeer al een halfuur om u te pakken te krijgen. Het gaat om uw kat. Percy? Klopt dat?’

‘Ja, dat klopt. Mijn kat heet Percy,’ zei Margot neutraal, maar vanbinnen kookte ze. ‘Bent u soms de buurvrouw die hem heeft gestolen?’

Percy was verre van aanhankelijk. Hij tolereerde haar slechts. Na een hele avond buiten, druk met alles waar katten druk mee zijn, schreeuwde hij bij thuiskomst het hele huis bij elkaar, net zo lang tot dat Margot hem te eten gaf. Ze hoopte zo dat hij als bewijs van zijn liefde af en toe met een dode vogel zou komen aanzetten, of met een half opgegeten muis, net zoals de katten van haar vriendinnen dat deden. De liefde was ingewikkeld, niet alleen bij mensen, ook bij katten, maar Margot gaf niet op. Hij was háár Percy, ook al vonden haar vriendinnen hem een rotkat. Hij deed alsof hij wilde knuffelen, keek haar met grote ogen aan en hield zich helemaal slap op haar schoot. En als ze hem dan onder zijn kin kriebelde, begon hij zelfs te spinnen. Maar net wanneer Margot er niet meer op verdacht was, haalde hij naar haar uit en krabde haar. Of hij zette zijn tanden in haar hand. Met een beetje pech allebei. De liefde voor Percy vereiste regelmatig een tetanusinjectie.

De laatste paar maanden was hij steeds langer weggebleven. En steeds dikker geworden. Het was duidelijk dat hij in de buurt om eten schooierde, en uiteindelijk had Margot drastische maatregelen moeten nemen. Met dramatische gevolgen. Het bloed droop van haar handen tegen de tijd dat ze een kokertje met een briefje aan zijn halsbandje had weten te bevestigen.

Percy krijgt thuis alles wat hij nodig heeft. Laat hem NIET binnen en geef hem geen eten.

Dit is mijn nummer. Bel me als u wilt dat ik hem kom halen.

‘We hebben hem niet gestolen! Hij is blijkbaar liever hier dan thuis!’ reageerde de vrouw verontwaardigd. Toen zuchtte ze. ‘Sorry. Misschien kunt u beter even langskomen.’

Margot wilde niets liever dan in haar huispak wegkruipen in een hoekje van de bank, om zich voor de zoveelste keer af te vragen waar en wanneer het toch was misgegaan tussen haar en George. Misschien zou ze zelfs haar tranen de vrije loop laten. Geen tranen om George en zijn nieuwe, supervruchtbare vriendin van zesentwintig, maar tranen omdat het haar niet lukte een man te vinden. Niks bijzonders, gewoon een leuke man zonder bindingsangst.

Maar helaas, de bank zou nog even moeten wachten. Ze ging langs huis om Percy’s reismand te halen, een zakje kattensnoepjes en een dikke handdoek, en daarmee zette ze koers naar een van de victoriaanse villa’s waar Highgate in grossierde, om haar psychopathische kat te halen.

Bij de villa aangekomen werd ze binnengelaten in een grote, lichte kamer met een open keuken en niet één, maar twee open haarden. Boven een daarvan hing een portret van Mao, geschilderd door Andy Warhol. Op een reusachtige bank zaten twee kleine meisjes. Margot schatte hen op een jaar of vier en zes, dus ze hadden allang in bed moeten liggen, want het was inmiddels acht uur. Tussen hen in troonde haar kat. Met een babymutsje op zijn kop negeerde Percy haar nadrukkelijk.

‘U moet hem niet binnenlaten,’ zei Margot tegen de vrouw des huizes, die zich had voorgesteld als Fay en er doodmoe uitzag, en tegen Benji, haar man, die ook al doodop leek. Margot begreep niet waarom, want op hetzelfde moment dat zij kwam, was het kindermisje vertrokken. ‘Katten zijn nu eenmaal opportunisten,’ vervolgde ze. ‘Maar Percy is wel mijn kat en mijn opportunist.’

‘Hij heet geen Percy. Hij heet Pudding,’ zei het kleinste van de twee meisjes. Met haar mollige armpje hield ze Percy/Pudding in een soort wurggreep. Nog even, en er zou bloed vloeien.

‘Hij vindt het bij u niet leuk. Daarom komt hij hier,’ zei het oudste meisje. De ondoorgrondelijke blik waarmee ze Margot aankeek, kon zich meten met de vileine uitdrukking op de snuit van Percy die nu zijn volle aandacht op zijn vrouwtje had gericht.

Tansy, Margots werkgeefster, had haar nog zo gewaarschuwd om geen lapjeskat te nemen. ‘Alle katten zijn krenge, maar lapjeskatten zijn het ergst,’ had ze gezegd toen Margot een paar jaar eerder op de website van het asiel zat te kijken, op zoek naar een jong katje. Waarom heb ik niet naar haar geluisterd, had Margot zich sindsdien talloze malen afgevraagd. Toch vertikte ze het om haar kat zonder slag of stoot op te geven.

Er vloei'de inderdaad bloed. Háár bloed, toen ze probeerde Percy in zijn reismandje te krijgen, een onderneming die vereiste dat ze de dikke handdoek over hem heen gooide, waardoor hij even overrompeld was. Althans, dat was de bedoeling, maar helaas wist hij een poot onder de handdoek vandaan te wurmen en Margots rechterhand, die toch al onder de littekens zat van eerdere krachtmetingen, behoorlijk toe te nemen.

De twee meisjes hielden dikke tranen. Fay was de kamer ontvlucht – ‘Ik moet dringend een borrel!’ – en Benji vroeg keer op keer: ‘Weet u wel zeker dat het uw kat is?’

Nou en of hij dat was! De laatste in een lange reeks mannen die dachten dat het gras ergens anders groener was, veel groener.

‘Oké!’ zei Margot toen Fay terugkwam met een verbanddoos. ‘Ik weet het goed gemaakt. U mag hem hebben.’

Fay en Benji waren zo beschaafd om niet triomfantelijk te kijken, en Elise, het jongste meisje, kwam naar Margot toe om haar te troosten met een knuffel. Ondertussen behandelde Fay de togetakelde hand met ontsmettende zalf en vroeg Benji of ze niet gehecht moest worden.

Ze tutoyeerden elkaar inmiddels. Fay en Benji spraken Margot aan met Marge, totdat ze duidelijk maakte dat ze Margot heette. ‘Je spreekt het uit als “Margó”’. Sinds haar besluit dat ze mocht zijn wie ze was, accepteerde ze het niet langer dat haar naam werd verbasterd.

Benji gaf haar een lift naar huis, maar alleen om Percy’s spullen op te halen: de krabpaal, de talloze speeltjes, het kattenvoer – peperduur, maar het was het enige waar Percy níét zijn neus voor ophaalde. Margot stopte alles in een doos. En nee, ze hoefde er niets voor te hebben. Toen ze de deur achter Benji had dichtgedaan nam ze een ingrijpend besluit.

‘Van nu af aan ben ik een hondenmens!’

2

Will

Zwarte coltrui, roomwitte chino, hoornen bril. Roland droeg het hele jaar door hetzelfde, ongeacht het seizoen. En zelfs zijn gezicht stond altijd hetzelfde: neutraal, onbewogen.

Het afgelopen jaar was Will wekelijks naar Rolands praktijk gekomen, in een zijstraat van Kilburn Park Road. Maar stel dat Roland als opvulling zou worden gebruikt in een line-up bij de politie, dan zou Will hem er zonder coltrui en hoornen bril niet uit kunnen pikken.

En misschien ging het daar ook om.

‘Dus je weet zeker dat je even wilt stoppen?’

Will beseft dat Roland hem al die tijd strak was blijven aankijken.

‘Niet even. Definitief,’ verklaarde hij vastberaden, ook al had Rolands neutrale blik iets intimiderends. ‘Ik heb van meet af aan gezegd dat ik er een jaar voor zou uittrekken om aan mezelf te werken en de boel te repareren.’ Hij had het nog niet gezegd, of hij had er al spijt van.

Roland schoof zijn bril iets lager op zijn neus zodat hij Will over de rand heen kon aankijken. ‘Volgens mij hebben we al bij ons eerste gesprek vastgesteld dat het niet ging om een reparatie, zoals jij het noemt, maar om een proces.’

‘Dat klopt, maar voor dat proces had ik een jaar uitgetrokken.’ Dankzij de gesprekken met Roland was hij inmiddels beter in staat om met confrontaties om te gaan. ‘We gingen voor een doelgerichte aanpak. En ik heb mijn doelen bereikt. Dus dit is het moment om onze gesprekken af te sluiten en op eigen kracht verder te gaan. Toen ik in New York woonde, kwam ik regelmatig mensen tegen die al jaren in therapie waren. Sommigen zelfs al tientallen jaren. Zonder dat het einde ooit in zicht kwam.’

Hij zei er niet bij dat de meesten amper meer normaal konden functioneren omdat de therapie deel was gaan uitmaken van hun leven in plaats van dat te verbeteren.

‘Je bent inderdaad enorm gegroeid,’ moest Roland erkennen. ‘Je hebt er hard aan getrokken. Ik besef maar al te goed hoe zwaar het moet zijn geweest om aan de slag te gaan met onverwerkte herinneringen. Herinneringen die je zo lang, zo diep had weggestopt.’

Ook daarom vond Will dat hij het had verdiend om met de therapie te stoppen. Een jaar eerder was hij een lege huls geweest. Volledig opgebrand. Tot niets meer in staat. En nu? De zoektocht naar zichzelf was weliswaar nog altijd gaande, maar hij leek in niets meer op de man die hij was geweest. ‘Ik heb van heel ver moeten komen. Maar het is me gelukt.’

‘En de paniekaanvallen? Zijn die minder geworden?’

‘Ik heb in geen maanden meer een aanval gehad.’

‘En je huisarts was het ermee eens dat je de antidepressiva ging afbouwen?’

Will knikte. ‘Daar ben ik zo’n vijf maanden geleden mee begonnen, en sinds twee maanden slik ik ze helemaal niet meer.’

‘En je bent er klaar voor om emotionele connecties aan te gaan? Iets wat tot dusverre aan je leven ontbrak?’

Natuurlijk! Hij had het kunnen weten. Roland bewaarde de moeilijkste vraag altijd voor het laatst.

‘Om je de waarheid te zeggen zijn emotionele connecties op dit moment niet mijn eerste prioriteit.’

‘Maar ik dacht dat we daar het afgelopen jaar aan hadden gewerkt? Aan je onvermogen om op een diepgaand, emotioneel niveau de verbinding aan te gaan met anderen?’ Roland keek naar de aantekeningen op zijn blocnote.

‘Ik ben het afgelopen jaar opnieuw serieus, op een diepgaand, emotioneel niveau de verbinding aangegaan met mijn familie. Dat is in elk geval een begin.’ Sinds hij meer dan twintig jaar eerder op zichzelf was gaan wonen, had hij geen behoefte gehad aan een frequent contact met thuis. Hij had in drie jaar zijn master International Business and Finance gehaald aan Manchester University, en daarna was hij namens een investeringsbank met vestigingen over de hele wereld benaderd door

een headhunter. De bank in kwestie had de fondsen verschaft voor het opzetten van een vergelijkbare studie aan Wharton Business School in Philadelphia. Na het afronden van die klus was Will voor vijf jaar naar de vestiging in Berlijn uitgezonden. Vervolgens had hij drie jaar in Parijs gezeten en daarna nog een tijdje in Hongkong, totdat hij was overgeplaatst naar New York, waar hij door de grootste particuliere investeringsbank aan Wall Street was weggekocht.

Een schitterende carrière, daar viel niets op af te dingen, compleet met prestatieafhankelijke bonussen en steeds grotere, luxere appartementen met een adembenemend uitzicht. Een compleet ander leven dan dat van zijn familie in Londen, waar zijn moeder de bloemisterij van haar ouders had overgenomen.

Natuurlijk had Will braaf elke zondagochtend zijn moeder gebeld. En natuurlijk was hij naar huis gekomen voor geboorten, bruiloften en – meer recentelijk – begrafenissen. Op haar beurt was de familie ook naar hem toe gekomen, zij het minder vaak. Hij was dol op Mary, zijn moeder, en op de rest van zijn familie, maar voelde zich meer op zijn gemak met een oceaan en diverse tijdzones tussen hem en zijn dierbaren.

Het afgelopen jaar had hij zijn familie dagelijks gezien. En hoewel hij een sabbatical had willen nemen, was het erop uitgedraaid dat hij in het familiebedrijf aan de slag ging. Ook dat was iets wat bij Roland respect zou moeten afdwingen, net als het feit dat hij zijn halfzusje Sage niet de nek had omgedraaid. Sage was nog niet eens geboren toen hij uit huis ging; inmiddels was ze achttien en beheerste ze als geen ander de kunst van het irritant zijn.

‘Natuurlijk, familiebanden zijn belangrijk. Ze definiëren ons. Net als de familiebanden die we verbreken.’ Roland sloeg zijn armen over elkaar, maar Will liet zich er niet toe verleiden om opnieuw op het onderwerp door te gaan. Ook hij sloeg zijn armen over elkaar en keek Roland strak aan totdat die een zucht slaakte.

‘Nog even terug naar je laatste romantische relatie. De vriendin die je met een schoen te lijf ging.’

Roland bezat vele bewonderenswaardige kwaliteiten, maar het vermogen om zich de vernederendste momenten in Wills leven haarscherp te herinneren, viel daar niet onder. ‘Je bedoelt Dovinda? Die ging me

niet met een schoen te lijf. Ze gooide me een schoen naar mijn hoofd. En we hadden geen relatie. We zagen elkaar gewoon regelmatig. We spraken vaak af. Zo doe je dat in New York.'

Ze hadden het hier al vaker over gehad.

'Dus in New York noem je dat geen relatie. Wat... eh... merkwaardig.' Roland schudde zijn hoofd, zijn gezicht stond zoals altijd neutraal. 'En waarom gooide ze je die schoen naar je hoofd?'

Will was er met open ogen in getrapt. 'Omdat ze een relatie wilde. En omdat ik in de veronderstelling verkeerde dat die er niet in zat. En dat zij dat ook vond. Ook al hadden we het leuk samen. En ook al gingen we met elkaar naar bed.'

'Dit is een terugkerend patroon in je relaties met vrouwen.' Roland noteerde iets op zijn blocnote.

'Nogmaals, het waren geen relaties.'

Er was in deze kamer heel veel aan de orde geweest. Elke donderdagavond van zes tot tien voor zeven was Will de confrontatie aangegaan met verborgen waarheden en lang verdrongen geheimen; had hij dingen uitgesproken waarvan hij nooit had gedacht dat hij ze hardop zou zeggen. En toch, na alle pijn, na alle rauwe emoties die hij had ervaren – hij had zelfs gehuild – vond hij dit misschien nog wel het moeilijkste: tegen zijn therapeut zeggen dat hij ermee stopte.

Bovendien had Roland het mis. Het feit dat Will diepgaande, emotionele verbindingen met anderen uit de weg ging, had niets te maken met de ingrijpende ervaring waardoor hij uiteindelijk in therapie was gegaan. Het moment waarop hij in het New York Presbyterian Hospital op de spoedeisende hulp had gelegen in de stellige overtuiging dat hij een hartaanval had gehad. Natuurlijk, hij kon niet ontkennen dat hij na vijf jaar New York nog altijd niemand had kunnen bedenken die hij kon bellen. Maar daar ging het niet om. Waar het om ging, was dat hij kon bogen op een schitterende carrière, een prachtig appartement in Tribeca, een dikke bankrekening, de laatste gadgets en technische snufjes, de duurste sneakers, maar dat een knagende, stekende pijn in zijn borst, een pijn die vergezeld ging van een gevoel van wanhoop, eenzaamheid, plotseling al het andere naar de achtergrond had gedrongen. Hij had zichzelf gedwongen om een succes van zijn leven te maken, maar de ambitieuze, succesvolle bankier die hij was geworden, had ineens niet

meer bestaan. Hij was opnieuw die angstige, machteloze jongen van twaalf met –

Roland schraapte zijn keel, Will schrok op uit zijn gedachten en keerde terug in het heden, dat zo veel beter was dan zijn recente verleden. ‘Je hebt dit jaar een reeks buitengewoon lastige persoonlijke omstandigheden achter je gelaten en je plek gevonden binnen de familie. Dus het is duidelijk dat je wel degelijk in staat bent tot het aangaan van emotionele connecties. En dat je die ook nodig hebt. Al zeg je van niet. Maar los van je familie, noem eens één andere persoon in je leven met wie je je oprecht verbonden hebt gevoeld.’

Het klonk dwingend, en Will voelde onmiddellijk paniek opkomen, als gal die in zijn keel omhoogkwam.

‘Iemand bij wie je kwetsbaar durfde te zijn. Iemand van wie je onvoorwaardelijk hebt gehouden.’

Zo iemand was er niet. Maar toch hoefde Will geen moment over het antwoord na te denken. ‘Muttley. Honden tellen ook, toch?’

Alleen al bij de gedachte aan hun vroegere hond, een kruising tussen een jack russell en iets anders – ze hadden nooit precies geweten wat – verscheen er een glimlach op zijn gezicht. Muttley en hij waren onafscheidelijk geweest. De hond liep met Will mee naar school en zat op hem te wachten wanneer hij weer naar buiten kwam. Na school speelden ze samen; dan gooide Will een stok of een bal weg, en Muttley bracht hem weer terug. Maar ’s avonds, in het donker, had Will de hond zijn angsten en zorgen toevertrouwd en zijn gezicht in Muttleys vacht begraven wanneer er tranen in zijn ogen brandden.

Dat was liefde geweest. Pure, onvoorwaardelijke liefde. Dat wist hij zeker. Maar...

‘Ik neem geen hond!’ verklaarde hij met grote stelligheid.

Roland trok vluchtig zijn wenkbrauwen op. ‘Wie zegt dat je een hond moet nemen?’

‘Een hond, zelfs een pleeghond, vereist een grote betrokkenheid. Het is een enorme verplichting.’

‘Nogmaals, wie heeft het over een hond? Of een pleeghond?’ Roland zuchtte opnieuw.

Will keek op de klok. De vijftig minuten zaten erop. Het consult was voorbij, het werd tijd om definitief afscheid te nemen.

Maar hij wilde afsluiten met iets concreets, om te bewijzen hoezeer hij het afgelopen jaar inderdaad was gegroeid. ‘Misschien zou ik af en toe met een hond kunnen gaan wandelen. Als vrijwilliger bij een asiel.’ Hij fronste nadenkend. ‘Daar kan ik me geen buil aan vallen.’

Ook Roland fronste serieus zijn wenkbrauwen. Will had hem nog nooit zo geanimeerd gezien. Hij wachtte op een laatste inzicht van zijn therapeut, iets wat tot nadenken zou stemmen.

Maar dat kwam niet. Roland legde zijn pen neer en keek hem door-dringend aan. ‘Mocht je onze gesprekken willen hervatten, dan weet ik zeker dat ik een plekje voor je kan vrijmaken in de agenda,’ zei hij met een toegeeflijke glimlach. ‘Ik hoor het wel. Succes!’

Lees verder in *Neem mij mee*

Eerste druk mei 2022

Oorspronkelijke titel *Rescue Me*

Oorspronkelijke uitgever Hodder & Stoughton, an Hachette UK Company

Copyright © 2021 by Sarra Manning

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2022 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Erica Feberwee

Omslagontwerp bij Barbara

Omslagillustratie © Shutterstock

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

isbn 978 90 261 5659 5

isbn e-book 978 90 261 5660 1

nur 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.